

Inuyasha- das will ich nocheinmal nie

Eine ungarische Fanfic

Von abgemeldet

Die Erste und das Letzte

Lágy szél. Mintha még mindig tegnap volna, de ez már más. A meleg hideg let, a hideg kifakult.

-Meddig sirassam még a múltat?- kiáltotta bele a szellőbe- Miért csak én maradtam? Egyedül a folyóparton, gyilkosság színhelyén, ült, körülvéve barátaival, kik mint sápadt testek heverték szerte.

"Miért csak én..."

A nap éppen felkelőben volt, vidáman játszott a felhőkkel.

-Milyen szép is a nap ma!- kiáltotta Shippou, a kis rókadémon, mikor elsőként elhagyta a régi kinyhót. A másnap sugarai még a távolba veszttek. Kagome, a miko és Sango, a démonirto jelent meg az ajtóban.

-Tényleg gyönyörű az idő...- állapította meg Kagome.

-Feh -hallatszott mögüle- ma nem fogunk lazsálni!

-De hát olyan mesés a mai időjárás!ü próbáltak tiltakozni a lányok.

-Igazuk van Inuyasha, egy nap pihenő nem árt.- jelentette ki Miroku, a szerzetes.

-És mi lesz a...

-Várhatnak!- kiáltotta boldogan Kagome és indult egy jó fürdőhelyet keresni Sangoval. Inuyasha sértődötten keresett egy fát és az árnyékában letelepedett.

-Ne csüggedj már, élvezd az időt!- indítványozta Miroku és elindult a lányok után- Na meg a kilátást!

A félszellem, ha már úgyis így alulmaradt, elindult keresni valami elfoglaltságot. Először egy nagy fán akadt meg a szeme, ami békésen emelkedett ki a földből és egész napi nyugalmát biztosíthatta volna. Aztán meghallotta a távolban a víz halk hangját. Elindult arra, tudván, hogy a többiek a másik irányba tartanak. Ahogy közeledett érezte a lágy csobogást, ami szeliden erőt sugárzott. A párás levegő jó illatokkal telt a virágok jóvoltából. Inuyashának ez a hely megfelelt a délelőtti eltöltésére.

Ott üldögélt a folyóparton minek kristályos vize tündökölt a fényben. A tiszta víz száguldott tova, a kövek között halak úsztak, színük szivárvány és körülöttük a víz selymes fürösre kezdett festődni.

-Mi ez?- vette észre a változást a szellem.-Ez ...vér?

Felpattant és még mielőtt az első maradvány megjelent volna a kanyarban, elindult fel a folyás mentén..

"Ki lehet az, aki most mészáról itt a közelben?"

Több vér, több test. Egész seregek sodródnak, végső nyughelyüket nem találva. A szellem elérte azt a helyet, ahonnan elétárult a kép, választ nem hozva magával. Csak a tett végső fázisát.

"Ki ölhetett meg ennyi embert? Ennyit nem lehet megölni.. ez..."

Több mint 3 város szerte hevert, az utolsó romjaiknak emlékét látni, minden a halál küszöbén túl...

"Szólnom kell a többikének."

Elfordult és futásnak eredt. Léptei gyorsan váltották egymást, félelem által vezérelve. Most jobbra, a következő fa után...

-Inuyasha-kiáltotta Kagome nagy dühhel- Fekszik!

A félszellem még fel sem fogta mit lát, puffanva húzta az átok a földre.

-Au..

-Azt hittem hogy csak Miroku szokott ilyenekre vetemedni! De hogy te is ilyen perverz légy..!

A lányok kipattantak a vízből és a ruhájukba bújtak.

-Mostantól..-Kezdte volna Kagome ismét szidni a szellemet, de az a szavába vágott:

-Valaki vérfürdőt rendezett! A folyópart teli van hullákkal!

A lánynak elment a kedve mondata folytatásától. Ekkor ' véletlenül ' erre sétált Miroku is. Felkerekedtek megnézni azt, amit a szellem látott. Ahogy tartottak a vértől telített sivár hely felé, újra megfordult egy érzés a szellemben: a félelem. Ahogy közeledtek erősödött benne, tudta, hogy az előző gyors távozásra is ez sarkalta.

"De hát az már csak egy kihalt csatatér volt..."

És ismét a szeme elé tárult. a helyzet nem volt túl melengető. Ha ennyi ember nem tudta megvédeni az életét, akkor ők miért tudnák?

-Este történhetett a harc.- állapította meg a szerzetes, jobban megvizsgálva egy testet.

-Akkor már biztos messze jár az elkövető. Mivan ha Naraku volt az?- nézett körül Sango- Ő elég kegyetlen ehhez...

-Nem.- válaszolta a szellem- nem érzem a szagát. A levegő biztos megőrizte volna a hely és a...- megpróbálta jobban felmérni a szagokat- és más szellem szagát is.

Az állott maradványok, az ő és a frissen jött levegőn kívül semmi nem állt a szélben.

"Talán csak jobban körbe kéne szimatolnom."

Itt is csak ugyanaz, három holttal jobbra, kettővel fel: semmi változás. Új szellő közéről: az is csak a bűzt és az ő szagát hozta. A félszellem felgüggesztette a keresést.

"Középen én még nem jártam." És az útját arra vette. Mindenhol csak az ő és az elhunytak szaga. De az övé is.. "Miért?!?"

Ökölbe szoritotta a kezét, mintha az elesett emberek arcai mind rá néznének és mind azt akarnák mondani: "Gyilkosom!"

Újra a menekülés kényszer.

"Csak távol innen"

Nemlátott emlékek felvillanak és sikítás meg hörgés tölti be a teret.

-Inuyasha, jól vagy?- az illúzió megszakadt. Kagome ott állt mellette.

-Igen, semmi baj.- mondta enyhén elcsukló hangon a szellem. A lány keze után nyúlt és megfogta azt. Kagome sime bőre, szép, ápolt körmeivel inkább hatott természetfölöttinek, mint szellem durva bőre és koszos körme ami alá föld ... és vér tapadt.

"Nem!"

A félszellem elrántotta a kezét.

-Mi a baj?- kérdezte a lány aggódva.

-Menjünk innen!- és a szellem már fordult is, hogy eltűnjön a tett helyszínéről, ahova a tettes mindig visszatér, de a szerzetes megállította.

-Itt valami nincs rendben.

A szellem nyakában dobogott a szive.

"Ne jöjjön rá... csak ne jöjjön rá..."

-Talán tudnál segíteni, ha elmondanád mi a baj.- indítványozta tovább a nyomozást Miroku.

-Nem!- kiáltotta Inuyasha és most már nem engedte magát megállítani. Futott és csak futott el innen, minél messzebbre a folyóparton. A többiek utána eredtek.

-Inuyasha várj!- hallotta a távolból a felé közeledő vészjósló hangokat.

"Nem akarom látni őket!"

-Fekszik!- hallotta ezt is a háta mögül. A tőle telhető leggyorsabb mozgással pattant fel, már későn. Odaértek és a lány elkezdett közeledni. Értelmetlen hangfoszlányok jutottak el csak az agyáig, a világ elkezdett sötétedni...

Már délt hagyta el a nap. Pár madár vidám éneke szűrődött be az ajtón.

-Az a hely vadithatta meg. - próbálta megmagyarázni a történeteket Miroku.. Kagome kicsavarta a rongyot és ismét a félszellem fejére helyezte.

-Ugye nem sérültél meg nagyon, Sango- kérdezte.

-Semmiség, csak egy karcolás.- körmök által ejtett seb égtelekedett a lány oldalán. Épp Miroku kötözte be a sérülést.. Shippou egy ideig nézte a véres vágot, aztán nagy erőt véve magán megszólalt:

-Én ilyen sebhelyet majdnem minden halotton láttam a csatatéren...- A többiek halgattak.

"Igen, én is."

A szellem megmozdult és kinyitotta a szemét. A többiek rémülten néztek rá, de aztán megnyugodtak.

-Hogy vagy? - kérdezte Kagome.

-Nem én voltam..- préselte ki Inuyasha magából fájdalmasan.

-Nem te ölted meg az embereket?

-Arra nem emlékszem, hogy őket bántanám, csak arra, hogy ellenetek harcolok.- aztán Sangora nézett.- Minden rendben?

-Semmiség.

Inuyasha a földre szegezte a tekintetét. Csönd terült a szobára.

-Annak örülök, hogy nem fáj...-a szellem kifakult szemei a padlót nézték üvegessen.- így a halál sem fog fájni...

A csönd megrezzent.

-Mi?!

A szellem felnézett a padlóról.

-Heh, csak mert a szeme nem izzik vörösön, azért azt hiszitek, hogy ő uralja a testét? Elhétréltak tőle.

-Ugyis ti is úgy végzitek, mint mindenki más. Hova akartok meneküni?- ércesen és sejmesen visszhangzottak a szavak.

-Ki vagy te?- remegő hang volt, félelemmel ásztatott lélekkel.

-A leszámolás, a halál és a végzet. Már csak rátok várok.

-És miért használod Inuyasha testét?

-Milyen formám lenne nélküle?

A szellem teste előrelendült és elkapta Kagomét. Átfogta és kilépett vele az ajtón.

-Szeretek szórakozni...

Kagome rémülten vette a levegőt, de eltűntek az ajtóból. Miroku és Sango utánuk futott. De addigra a szellem elment. Kagome sirva mutatott az erdő felé.

-Arra ment.- szipogta.

Sango felült Kirarára.

-Utána megyek. Miroku vigyázz Kagoméra, ha marosan visszajövök.- és a lány elszárguldott.

-De..- kezdte volna Miroku, mert nem akarta elengedni sebesülten a szellemirtót, a vad után. Kagome könnyeit törölgette.

-Miroku, nagyon aggódsz Sango miatt?

-Á.. igen. Egy kicsit.

A szerzetes Kaogméra fordította a tekintetét. A lány a harmatos fűvön térdelt, mint egy megtört angyal.

-Kérlek gyere közelebb. -mondta szelid hangján. A szerzetes odalépett hozzá.

-Szerinted tényleg mindenkit megölt?- közel húzódott a szerzetsehez- és ha igen, ugye leszel a gyermekeim apja?

Miroku nem hitt a fülének.

-Igen.- válaszolta azt, amit szinte mindenkinek válaszolt volna erre a kérdésre. A lány erősen árölelte és szorította magához.

-Ka..go..meeee....

A lány nem engedte el és a szerzetes csontjai összeroppantak a szorítás alatt.

-Emebri gyengék. Engem nem lehet legyőzni.

"Hol vagyok? Miért vagyok itt?"

-Öld meg Sango!- kiáltotta Shippou Kirarától.- Ő már nem az az Inuyasha, akit ismertünk!

"Sango.. meg akar ölni?"

A démonúzó erősen szorította a kardját és most felemlelte, hogy lesujtson vele barátjára.

-Kérlek ne csináld ezt!- kiáltotta kétségbeesetten a szellem.

-Csak trükk ne dőlj be neki!- kiáltotta bátorítóan Shippou. A lány nem akarta megtenni. A szellem se tudná, neki sincs elég ereje hozzá...

-Tedd meg!- kiáltotta a feléjük rohanva Kagome- percről percre erősödik!

Sango lesujtott. Az áldozat vére ráfröccsent kezére. Vörössé vált lassan a fű is.

-Vége?- kérdezte halkán a szellemirtó- Ennyi volt?

-Ez gyanús.. lehet, hogy csapda volt?- gondolkodott hangosan Shippou.

-Igen, az volt.-mondta Kagome. Sango ránézett.

-Most ti is mentek utána...- folytatta.

-De...

-Átköltöztem a lányba, hát nem szép? Megölted az igazi barátodta...- halk kacaj kíséretében elindult feléjük. A szellemirtó odarohant Kirarához és felült rá. A magasba emelkedtek.

-Fussatok csak bogaracskáim! "Már úgyszincs hova!"

A kihallt erdő alattuk tátongott., mint utolsó ítélet. Lassan ereszkedni kezdtek és a kunyhó mellett ismét a talajt érintették. A szellemirtó nézte szerelme utolsó alakját, ahogy a halálban fekszik.

-Miroku.. ne..-odarohant, hátha még lélegzik, bárcsak verne még egyet a szíve...

-Sango, mennünk kell, itt ránk talál.- kiáltotta Shippou és próbálta elfelejteni azt, amit az előtt mondott és azt, ami körülöttük történik. Sango felemelte Mirokut és Kirarára

helyezte.

-Őt nem hagyom itt.- felszállt a macskára és felemelkedtek az egekbe.

-Hova megyünk?

Szálltak uttalan a felhők alatt. Sango érezte a sebe erősen vágó fájdalmát, ami nem szűnt, csak az idővel erősödött.

"Talán méreg. Akkor én is meghalok."

Már egy jó ideje szálltak, mentek el valahova.

-Ez már talán elég messze lesz.

A magasság fogyott és a föld a talpuk alá került. Sango leült a földre megfeledkezve a külvilágról. Érezte az erős fájdalmat, ami égetve terjedt szét a testében és lüktetve sugalta, hogy ez már a halál.

"Ha meghalok, hogy fogok Inuyasha szemébe nézni, én, a gyilkosa?"

-Sango, Sango! Mi a baj?- hallatszott messziről az ismerős hang.

"Ő túléli... Neki túl kell élnie. Legalább neki."

És ismét feltűnt két szemme előtt a múlt, két félelemtől megrendült szempár:

"Kérlek ne tedd, Sango..." és hang mintha ismét elhagyná a száját. "Ne ölj meg, én a barátod vagyok..!" és kezét felé nyújtja: " Ne légy a gyilkosom!"

A lány összecsuklott zihálva vette a levegőt.

-Nem, nem akarom..!

-Sango, ne halj meg!

A démonűző utolsó lélegzetébe kezdett, aztán elnémult örökre. Shippou ott maradt. Sango lélektől mentes maradványai mellett ült és nem akarta megtudni, felfogni, mi az a halál. A kis szellem felállt és megfordult. Kirara elnyúlt testét látta meg, ami mellett ott állt Kagome.

-Remélem tetszett az előadás. Éppen most vagyunk a zárósornál, ahol te adod nekem át az életed.- mondta szeliden mosolyogva.

-Ne tedd ezt Kagome! Győzd le a szörnyet!

-Nem kell félned- indult el a kis szellem felé- a halál nem fáj.... annyira.

Kagome egy tört húzott elő és lesújtott vele. shippou sikoja még betöltötte a teret, aztán a teste a földre hullott.

-Ó, szegény pára. Asszem már csak egy valaki, maradt, akinek a teste az enyém... De hát legyünk irgalmasak.

Egy fekete köd, mint valami furcsa felhő, elhagyta a lány testét.

-Végeztem a dolgommal.- mondta sajátos túlvilági hangján.- remélem jól fogod érezni magad, Utolsó.

Az éj leszállt és a lány ottmaradt a sötétségben egyedül.